

under det stærke Anfald rendte han, saa snart han var sat i Arresten, imod Døren, saa at Dørkarm, Murbrokker og Kalkrutsjede til alle Sider. Vedkommende forsvandt gennem Aabningen og løb til den Skov, der ligger i Nærheden af Anstalten, og som i høj Grad begunstiger de mange Flugtforsøg, der finde Sted derfra. De ville altsaa se, at Arresten var ikke særlig solid, ikke holdbar nok til disse syge. Nu er det fortalt mig — men det er jo af den Slags Ting, som jeg ikke kan begrunde — at der har været klaget til den højtærede Minister, og det, der gav Anledning til Klagen, skulde da særlig være dette. En Morder ovre fra Bornholm, ved Navn Henningsen, havde i et Anfald af Epilepsi myrdet en Kone, først sparket Dør og Vinduer ind til hende og saa dræbt hende ved Knivstik. Denne Mand var ved Højesteretsdom frikendt og dømt til, at der mod ham skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Jeg har hørt fortælle — hvorvidt det er rigtigt, kan jeg ikke sige — at den højtærede Minister mente, at der var truffet passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham ude paa denne Anstalt. Dette kan der ikke være Tale om, Anstalten ligger aldeles frit, ikke ved noget som helst isoleret fra Omverdenen, og jeg synes dog, den højtærede Minister maatte stille den Fordring, at der maatte være en Mur eller et solidt Plankværk, naar kun to Mænd skulle have Opsyn med Folk af en saa voldsom Karakter. Men det er der slet ikke. Den højtærede Minister mener, at de Foranstaltninger, som her kunne træffes over for saadanne Folk, over for Mordere, ere tilstrækkelige. Det er dette, jeg ikke kan erkende, naar man ser hen til alle de Tilfælde, der ere berettede mig derudefra. Man meddeler mig saaledes et andet Tilfælde i et Brev om en Fange, der en skønne Dag undveg ud i den nærliggende Skov. Lægens Døtre vare den Dag paa Besøg i Nabokommunen; straks blev der sendt Bud til dem, at de ikke maatte vende hjem, før han var indfangen. Se, det kunde nu Lægen gøre over for sine Døtre. Men andre Folk, der skulle passere Skoven, ere ikke saa heldig stillede, men de ere altid udsatte for disse Patienters voldelige Overfald. Ja, jeg vil ikke tilraade den højtærede Minister at tage derud og personlig undersøge Forholdene, medmindre han da anmelder sig Komme i Forvejen, thi det vilde være at udsætte den højtærede Ministers Liv for Fare, og et saa uerstatteligt Tab vilde jeg ikke tilraade. Men jeg vilde bede den højtærede Minister om at undersøge Forholdene nærmere; saa føler jeg

mig ogsaa overbevist om, at den højtærede Minister vil vide at træffe saadanne passende Forholdsregler, som ere nødvendige i dette Tilfælde. Forholdene ere for Egnens Befolkning af den Natur, at Kvinder og Børn end ikke ved højlys Dag vove sig forbi denne Anstalt. Den ligger tæt ved en stærkt befærdet offentlig Vej, og Forholdene ere aldeles utaaelige for den nærmeste Befolkning, saa vidt jeg kan dømme efter, hvad jeg har hørt gennem baade mundtlige og skriftlige Vidnesbyrd.

Svendsen: Denne Finanslovbehandling bærer jo særlig Saglighedens Præg. Den politiske Debat er jo til Dels allerede afsluttet for flere Dage siden med den Forhandling, der da fandt Sted om Beslutningen her i Tinget, og jeg skal heller ikke tage den op her i Aften paa dette sene Tidspunkt. Skulde jeg sige noget i den Retning, saa vilde jeg henvise til det Udslag af den praktiske Politik og Vælgernes Syn derpaa, som vi fik frem ovre i Kellerup Kredsen netop samme Dag, som den politiske Debat blev ført her i dette Ting. Jeg tror, det kunde have nok saa megen Betydning at se paa det praktiske Udfald og Udtryk for Vælgernes Skøn over det politiske Arbejde og de politiske Partier som at hengive sig til mere eller mindre teoretiske Betragtninger over den politiske Situation, og jeg tror, at Rigsdagen i det hele og ikke mindst dette Tings Flertal kan lære adskilligt af dette Valg angaaende Vælgernes Mening om vor fremtidige Politik og Arbejde her i Rigsdagen, men jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind derpaa paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne. Jeg skal gøre nogle enkelte korte Bemærkninger til det foreliggende Finanslovsforslag. Det er iøjnefaldende, at vi ovre i Jylland altid maa staa tilbage og vente med at faa Del i de Goder og Fremskridt, der blive den øvrige Befolkning tildelt fra Lovgivningsmagten. Det er jo saaledes, at f. Eks. paa Jærnbanevæsenets Omraade have vi haft en stærk Udvikling i de sidste Aaringer. Trafikken er jo vokset overordentlig stærkt, saa at der nu rundt omkring arbejdes baade Dag og Nat særlig paa de større Stationer, og derfor er der jo ogsaa truffet Forholdsregler for at sikre Liv og Helbred for dem, som skulle tage Del i dette vanskelige Arbejde ved Nattetid. Men en Undtagelse fra denne Regel have vi dog i en vestjydsk By, en af dem, der er længst herfra, fra det Centrum, hvorfra Livets Goder tildeles Folk, nemlig Struer,